

Arrest

nr. 321 880 van 18 februari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige dochter X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat H. DOTREPPE**
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en handelend als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige dochter X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat H. DOTREPPE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 17 november 2023 samen met haar minderjarige dochter Mi. H. en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 22 november 2023.

Op basis van artikel 57/1, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) geldt haar verzoek ook voor Mi. H., haar vergezellende minderjarige kind.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 11 december 2023 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Op het CGVS werd verzoekster gehoord op 13 maart 2024.

1.3. Op 24 april 2024 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)”. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd aangetekend verzonden op 25 april 2024.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Palestijnse origine. U werd geboren in Al Nuseirat, Gaza, waar u vijf jaar woonde bij uw grootouders. Nadat de nodige documenten waren geregeld, ging u bij uw gezin in Algerije wonen. Op uw 17e keerde u terug naar Gaza. In 2004 trouwde u met Y.(...) H.(...). In 2005-2006 kreeg u samen met uw man een Italiaanse studietoelage, waarop u ging studeren in Rimini, Italië. In 2008 werd uw oudste dochter Mi.(...) (O.V. (...)) in Rimini geboren. In 2010 keerde u met uw gezin terug naar Gaza. Ditmaal ging u in Jabalia wonen. In 2014 kreeg u een tweede dochter, M.(...). Na een jaar werd het duidelijk dat zij een ontwikkelingsachterstand had. U kreeg een uitnodiging van Italië om uw dochter te laten onderzoeken. In 2017 reisde u met uw gezin naar Italië. U verzocht op 5 september 2018 om internationale bescherming voor uzelf en uw twee dochters. Uw man kon in Italië verblijven op basis van zijn tewerkstelling. Ongeveer zes maanden later werden u en uw dochters erkend als vluchteling. U woonde in Rimini met uw gezin in een kamer van een appartement. Uw man had deze huisvesting gevonden via een vriendin. Ondanks uw studies was het moeilijk om aan werk te geraken. U tolkte af en toe, dit slechts enkele uren per maand, en werkte één jaar vrijwillig in een kinderopvang. U kreeg echter geen betaalde job, daarvoor werden pas afgestudeerde Italianen gekozen. Uw man voorzag in de onderhoudskosten. Voor uw kinderen was het moeilijk zich aan te passen in Italië. Uw oudste dochter sprak de taal niet en werd gepest en racistisch behandeld op school. Uw jongste dochter werd onderzocht in een gespecialiseerd ziekenhuis in Firenze, doch zonder een oplossing te vinden voor haar ontwikkelingsachterstand. In 2022 keerde u terug naar Gaza met uw gezin om uw zieke schoonmoeder te bezoeken. Eenmaal in Gaza werd het u duidelijk dat uw man u bedroog. Hij vroeg achter uw rug de scheiding aan. U wou niet scheiden, maar bij verstek werd de scheiding toch uitgesproken. U wou terugkeren naar Italië, maar uw ex-man wou uw twee dochters in Gaza houden. U keerde alleen terug naar Italië, waar u probeerde om tot een oplossing te komen via een advocaat. In 2023 keerde u nogmaals terug naar Gaza. Uw dochters verbleven nog steeds bij uw ex-man in Gaza. Door het oploeiende conflict in mei 2023 raakte het huis van uw burens in Gaza beschadigd. Hierdoor liet uw ex-man uw dochters terugkeren naar Italië. In de zomer van 2023 werkte u in een hotel in Rimini. Na de start van de huidige oorlog op 7 oktober 2023 werd uw oudste dochter nog meer gepest op school. Haar beste vriendin mocht niet meer met haar praten. Ze werd als Palestijnse als terrorist gezien. Uw oudste dochter wou niet meer naar school gaan. U veranderde haar van school, maar ook daar werd ze gepest. Door de leerlingenbegeleider werd ze doorverwezen naar een psycholoog. U besloot dat u niet langer in Italië wou blijven en reisde op 17 november 2023 met uw oudste dochter, die mag kiezen bij welke ouder ze verblijft, naar België. Uw jongste dochter bleef bij uw ex-man in Italië, die ondertussen hertrouwd is met een Italiaanse vrouw. Op 22 november 2023 verzocht u in België om internationale bescherming. U vreest bij een terugkeer naar Italië dat u op straat zal belanden, wat niet goed is voor de mentale gezondheid van uw dochter.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw origineel Palestijns paspoort en identiteitskaart, uw Italiaans vluchtelingenpaspoort, uw Italiaanse verblijfskaart, uw Italiaanse identiteitskaart, het Italiaanse vluchtelingenpaspoort en de Italiaanse verblijfskaart van uw dochter Mi.(...), een kopie van uw UNRWA familiekaart, een kopie van uw geboorteakte, een kopie van de geboorteakte van uw dochters, een kopie van uw middelbaar diploma, een kopie van een document waarin vermeld wordt dat uw dochter stopt met school omwille van een hervestiging in het buitenland, een kopie van enkele Italiaanse schooldocumenten van Mi.(...), een kopie van de Italiaanse geboorteakte van Mi.(...), enkele foto's van de beschadigingen aan uw huis in Gaza door het conflict in mei 2023 en de brandwonden die uw dochter hierdoor opliep, een kopie van een brief van de Italiaanse advocaat van uw man en het antwoord van uw eigen advocaat hierop in verband met het praktische verloop van uw scheiding in Italië, een kopie van medische documenten betreffende de behandeling van M.(...) in Italië, een kopie van uw huwelijksakte en een kopie van uw scheidingsakte.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn, namelijk uw verklaringen en de documenten die u neerlegde, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Italië (NPO p. 3, 6).

Wat betreft uw verklaring dat uw Italiaanse identiteitsdocumenten inmiddels zijn verlopen (NPO, p. 5) wordt erop gewezen dat overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, de verblijfsvergunningen in wezen beperkt zijn in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Italië, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielsysteem (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een

toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma’s voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigden van internationale bescherming in Italië, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat de landeninformatie in dit verband (https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/aida_country_report_italy_2022_up_date.pdf) niet toelaat om te besluiten dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er blootgesteld zal worden aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem verhindert om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Italië geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, huisvesting en gezondheidszorg, zo vond u moeilijk werk, woonde u met uw gezin in één kamer van een appartement en werd u jongste dochter onvoldoende medisch geholpen (NPO p. 5, 7-9), voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Uit uw verklaringen blijkt dat u wel degelijk in staat was een zelfstandig leven op te zetten in Italië, waar u vier jaar woonde nadat u de vluchtelingenstatus verkreeg. U vond onderdak via een kennis van uw ex-man en verbleef na uw scheiding een tijdje bij een vriendin (NPO p. 7-8; Verklaring DVZ, vraag 33, afgenomen op 7.12.2023). Hoewel het moeilijk was werk te vinden, slaagde u er toch in om aan werk te geraken, weliswaar niet voltijds. Zo tolkte u enkele uren per week of per maand, u spreekt immers vloeiend Italiaans, werkte u één jaar vrijwillig in een kinderopvangverblijf en werkte u drie maanden in een hotel in Rimini in de zomer van 2023 (NPO p. 7-9). Uw beide dochters liepen school, waarbij uw jongste dochter, die een ontwikkelingsachterstand heeft, speciaal begeleid werd op school. Zij werd verder ook medisch begeleid in een gespecialiseerd pediatrisch ziekenhuis in Firenze waarbij tal van onderzoeken werden uitgevoerd. Dat er consultaties werden uitgesteld en er geen duidelijkheid is over een medische diagnose is niet uitzonderlijk, en kan te wijten zijn aan allerlei redenen. Dit wilt niet zeggen dat de Italiaanse autoriteiten u de toegang tot hun gezondheidszorg ontzegden (NPO p. 8-9). Voor tandzorgen kon uw jongste dochter verder terecht in een ander gespecialiseerd ziekenhuis (NPO p. 9-10).

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Zo wendde u zich nooit tot een ander ziekenhuis voor een tweede medische opinie in verband met de ontwikkelingsstoornis van uw jongste dochter, hoewel u zich ontevreden uitte over de medische zorgen van het Meyer ziekenhuis in Firenze. Waar u stelde dat er wachtlijsten zijn om aan een sociale woning te geraken, dient er opgemerkt te worden dat dit een normale gang van zaken is en dit niet wilt zeggen dat u geen toegang zou hebben tot deze diensten (NPO p. 8).

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Italië het slachtoffer bent geworden van racisme en discriminatie, zo werd uw dochter Mi.(...) gepest en racistisch behandeld op school en verwees u naar een discriminerende behandeling op het gebied van werk en onderdak (NPO p. 5, 10, 11), moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade.

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen louter beperkte pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet. U verwittigde de school van Mi.(...), doch zij konden niets doen. Uw dochter werd wel doorverwezen naar een psycholoog. U zette geen andere stappen om dit pestgedrag te melden, noch ondernam u pogingen om de door uzelf ervaren discriminatie aan te klagen (NPO p. 10-11).

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Uw identiteit, herkomst, familiesamenstelling, UNRWA status, scholingsgraad, vluchtelingenstatus in Italië en die van uw dochter zijn elementen die niet ter discussie staan. Dat uw kinderen school liepen in Italië, dat uw dochter Mi.(...) met school stopte omwille van een verhuis naar het buitenland en dat uw jongste dochter M.(...) medisch werd onderzocht in het Meyer ziekenhuis wordt evenmin betwist. De brief van de Italiaanse advocaat van uw ex-man en het antwoord hierop van uw Italiaanse advocaat wijst er enkel op dat u toegang had tot gerechtelijke bijstand in Italië en toont eens te meer aan dat u in staat bent uw rechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië te doen gelden. De foto's van de beschadigingen aan uw huis in Gaza en van de verwondingen die uw dochter daar bij opliep, hebben enkel betrekking op uw levensomstandigheden in Gaza, wat geen deel uitmaakt van deze beslissing die enkel betrekking heeft op uw status van begunstigde van internationale bescherming in Italië.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u door Italië internationale bescherming werd verleend en u omwille van die reden niet mag worden terug geleid naar Palestina."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang met de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 23 en 39 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de Procedurerichtlijn), van artikel 2, par. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 57/6 § 3, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de beginselen van behoorlijk bestuur waaronder de zorgvuldigheidsplicht en de principes van machtsoverschrijding.

Verzoekster stelt dat de commissaris-generaal haar verzoek om internationale bescherming enkel en alleen maar oppervlakkig onderzoekt en klaagt dit aan. Verzoekster gaat hierbij in op haar specifieke situatie, haar levensloop, de bijzondere noden van haar kinderen en het gebrek aan effectieve toegang tot onder meer de arbeidsmarkt, de huizenmarkt en de gezondheidszorg in Italië. Zij klaagt in dit verband de vernederende en onmenselijke levensvoorwaarden in Italië aan en citeert uit en verwijst naar diverse rapporten. Verzoekster gaat ook in op de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Tenslotte stelt verzoekster dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft geoordeeld dat de vereisten van artikel 13 van het EVRM een waarborg zijn en niet enkel een praktische regeling, dat het terugleiden van de beroepstermijn van 30 dagen naar 10 of 5 dagen niet beantwoordt aan het recht op een effectief rechtsmiddel en stelt dat *“de RVV reeds de schorsing van de uitvoering van een beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag geschorst heeft op grond van dezelfde of gelijkaardige redenering”*.

Verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoekster voegt geen bijkomende stavingstukken aan het verzoekschrift.

3.2.2. Op 12 december 2024 maakt de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 10) over waarin hij verwijst naar volgend rapport en er de weblink van vermeldt:

- AIDA/ECRE, *“Country Report. Italy. Updated 2023”* van 10 juli 2024.

3.2.3. Op 17 december 2024 dient verzoekster, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 12) in met volgende bijkomende stavingstukken:

- een attest van klinisch psycholoog M. S. van 15 december 2024 aangaande verzoekster;
- een IAC-verslag in hoofde van de jongste dochter M. Y. H..

3.3. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop.

3.4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Inzake de samenwerkingsplicht wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond,

ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) [...];

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken;

[...]”

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

3.5. Bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vooreerst uiteengezet dat in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, verzoekster de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, is de commissaris-generaal van oordeel dat aan verzoekster geen bijzondere steunmaatregelen dienen te worden verleend.

In dit verband staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekster slaagt er met het betoog in het verzoekschrift niet in afbreuk te doen aan voormelde motieven. Immers waar verzoekster in het verzoekschrift opmerkt dat zij “*psychisch kapot*” is en dat dit als redelijk moet worden aanvaard zelfs zonder materieel bewijs, slaagt zij er niet in om aannemelijk te maken dat zij ten gevolge van deze – niet-gestaafde – problemen niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om in het kader van de procedure van haar verzoek om internationale bescherming haar asielrelaas op een samenhangende wijze uiteen te zetten, en dit omdat haar niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

Uit het door verzoekster bijgebrachte psychologisch attest van 15 december 2024 (aanvullende nota van 17 december 2024) blijkt immers niet dat verzoeksters psychische problemen van zulke aard zouden zijn (geweest) dat deze haar zouden hebben verhinderd of zouden verhinderen om in het kader van haar verzoek om internationale bescherming gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. In dit attest wordt enkel, en dit slechts op algemene wijze, verwezen naar verzoeksters klachten (stress en verhoogde *arousal*, depressieve stemming, piekergedachten, inslaapproblemen en nachtmerries, concentratie- en geheugenproblemen en verhoogde mate van angst en dit omwille van het geschil met haar ex-man over het hoederrecht van hun twee dochters en de aanwezigheid van een autismespectrumstoornis bij haar jongste dochter). Nergens blijkt daarbij dat of op welke wijze deze klachten nader zouden zijn onderzocht of vastgesteld. Evenmin wordt in dit attest een uitspraak gedaan over de precieze aard en de ernst van verzoeksters psychologische problemen, over de (mogelijke) invloed op haar dagdagelijkse functioneren en over de mate waarin en de manier waarop deze problemen een invloed zouden kunnen hebben (gehad) op het verloop van haar procedure van internationale bescherming. Meer in het bijzonder wordt nergens in dit attest concreet melding gemaakt van een aantasting van verzoeksters geheugen en/of haar cognitieve vermogens die het voor haar zou bemoeilijken of onmogelijk maken om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen. Aldus wordt in dit attest nergens aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de verklaarde problemen van verzoekster haar deelname aan de procedure van internationale bescherming zouden kunnen (hebben) verhinderen of bemoeilijken.

Verzoekster zelf laat daarenboven na om inzake het voorgaande ook maar enige verdere en concrete duiding te verstrekken. Zij beperkt zich er namelijk toe op algemene wijze te verwijzen naar haar voormelde klachten en de hieruit voortvloeiende, volgens haar, kwetsbaarheid. Zij toont daarbij niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze haar voormelde problematiek van invloed zou zijn geweest op haar verklaringen, laat staan dat zij zou aantonen dat, waar of op welke manier dit van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing. Verzoekster kan niet volstaan met haar algemene en niet nader geconcretiseerde beweringen.

In dit verband merkt de Raad bovendien op dat verzoekster van deze beweerde problemen geen melding maakte in de vragenlijst “*bijzondere procedurele noden*” die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 7 december 2023. Op de vraag of er volgens haar bepaalde elementen of omstandigheden voorhanden zijn die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken, antwoordde zij immers ontkennend (zie ‘Vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ’ d.d. 7 december 2023, vraag 1). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat alle persoonlijke onderhoudsopnames op normale wijze plaatsvonden en kunnen geen (ernstige) psychische problemen in hoofdte van verzoekster worden afgeleid. Uit deze stukken kan aldus niet worden afgeleid dat verzoekster niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van haar verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Dit geldt nog des te meer nu noch verzoekster, noch de advocaat die haar bijstond op de zetel van het CGVS enig bezwaar formuleerden tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud en nu geen van beide er aanhaalde dat van verzoekster, al dan niet omwille van psychische problemen, geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Daarenboven vroeg en ontving verzoekster een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud en formuleerde zij hierover geen verdere opmerkingen ten overstaan van het CGVS. Dit impliceert, overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5^{quater}, § 3 van de Vreemdelingenwet dat verzoekster wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud, zodat verzoekster heden bezwaarlijk ernstig kan voorhouden dat deze inhoud zou zijn gekleurd door de beweerde psychische problemen.

Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat er steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verder duidt zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

3.6. Beoordeling

3.6.1. Verzoekster vangt in haar verzoekschrift aan met het gegeven dat zij haar advocaat maar laat in de middag kon contacteren en dus op het allerlaatste ogenblik van de deadline voor het verzoekschrift. Zij geeft

tevens aan dat haar huidige advocaat dus geen toegang heeft tot het dossier en het beroep met spoed moest indienen.

De Raad wijst erop dat verzoekster zelf de verantwoordelijkheid draagt wat de organisatie van haar verdediging betreft. De commissaris-generaal kan niet verweten worden dat verzoekster, wiens taak het is om op diligente en alerte wijze haar verdediging te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, niet tijdig beroep heeft gedaan op een advocaat. Overigens stelt de Raad vast dat het voorliggende verzoekschrift binnen de beroepstermijn is ingediend.

3.6.2. Verzoekster hekelt in het voorliggend verzoekschrift voorts dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met het belang van het kind en merkt op dat de commissaris-generaal Mi. had moeten horen of op zijn minst een onderzoek had moeten verrichten dat hem in staat zou hebben gesteld zich te vergewissen van hoe het met dit kind ging.

De Raad wijst erop dat artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een persoon die een verzoek om internationale bescherming indient, wordt vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag uitoefent en dat dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers dochter Mi. op de bijlage 26 van verzoekster wordt vermeld. Verder blijkt uit de lezing van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal dat verzoekster nuttig is gehoord wat haar minderjarige kinderen Mi. en M. betreft. In de bestreden beslissing wordt door de commissaris-generaal meermaals verwezen naar de minderjarige kinderen van verzoekster (*infra*). Hieruit volgt dat de commissaris-generaal ervan uitgaat dat het beschermingsverzoek van verzoekster eveneens werd ingediend namens het vergezellend minderjarig kind (de jongste dochter M. verbleef op dat ogenblik in Italië bij haar vader). Overeenkomstig artikel 57/1, § 5 van de Vreemdelingenwet neemt de commissaris-generaal, indien de verzoeker met toepassing van paragraaf 1, eerste lid van voormeld artikel een verzoek om internationale bescherming indient namens de minderjarige kinderen, één beslissing die geldt voor al deze personen.

De Raad wijst verder op de verplichting van de commissaris-generaal om artikel 24, lid 2 van Handvest na te leven wanneer hij het Unierecht ten uitvoer brengt, *quod in casu*, zoals voorzien in artikel 51, lid 1 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Artikel 24, lid 2 van het Handvest bepaalt dat *“bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, [...] de belangen van het kind een essentiële overweging [vormen].”* Uit deze ruime bewoordingen volgt dat het beginsel van het belang van het kind speelt bij elke beslissing die aanzienlijke gevolgen voor deze minderjarige met zich kan meebrengen, ongeacht of de beslissing rechtstreeks is gericht tegen deze minderjarige. Deze vaststelling wordt bevestigd door artikel 3, lid 1 van het Kinderrechtenverdrag, en waarnaar de toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest uitdrukkelijk verwijzen. Volgens dit artikel 3, lid 1 moet bij alle maatregelen betreffende kinderen rekening worden gehouden met de belangen van het kind. Bijgevolg heeft deze bepaling in het algemeen betrekking op alle beslissingen en alle handelingen die kinderen direct of indirect raken, zoals het Comité voor de rechten van het kind van de Verenigde Naties heeft opgemerkt [zie dienaangaande, Algemeen Commentaar nr. 14 (2013) van het Comité voor de Rechten van het Kind over het recht van het kind om zijn belangen de eerste overweging te laten vormen (artikel 3, lid 1), CRC/C/GC/14, punt 19] (HvJ 11 maart 2021, C-112/20, M.A., pt. 36-38).

Dus ook wanneer kinderen geen eigen beschermingsverzoek hebben ingediend, moet rekening gehouden worden met het belang van het kind. Dit geldt te meer nu, zo weze herhaald, een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient krachtens artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet wordt vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent, gelet op artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht. In het verlengde hiervan wordt gewezen op artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt: *“Het hoger belang van het kind is een doorslaggevende overweging die de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming.”*

De Raad vervolgt dat artikel 57/1, § 1, lid 2 stipuleert: *“De in het eerste lid bedoelde minderjarige vreemdeling kan tot vijf dagen vóór het persoonlijk onderhoud van de ouder(s) of de voogd plaatsvindt, vragen om gehoord te worden door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.”* Uit het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat verzoeksters dochter Mi. dergelijk verzoek zou hebben gericht tot de commissaris-generaal en verzoekster verduidelijkt in het verzoekschrift evenmin welke elementen in hoofde van haar minderjarige dochter Mi. zij niet of onvoldoende uiteen zou hebben kunnen zetten.

Gelet op voormelde vaststellingen en hetgeen volgt, dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet aantoonbaar dat haar dochter Mi. had moeten worden gehoord, dan wel dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening zou hebben gehouden met haar belangen als minderjarig kind.

3.6.3. In de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster niet-ontvankelijk verklaard met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat: (i) uit de elementen die voorhanden zijn blijkt dat verzoekster internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, namelijk Italië; (ii) zij het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië worden geëerbiedigd niet weerlegt, en (iii) de door haar neergelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.6.4. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer:

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;”

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn).

Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden. Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./Bundesrepublik Deutschland*, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel

onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Er kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon, die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij, bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

Ten slotte volgt uit de rechtspraak van het Hof dat zelfs ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat, het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand, zoals een ernstige mentale of lichamelijke aandoening, op zich voor deze asielzoeker een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, en aldus moet worden onderzocht (HvJ 16 februari 2017, C-578/16, *C.K. e.a. t. Slovenië*, ptn. 73-74). Hoewel deze rechtspraak betrekking heeft op verzoekers die een beschermingsverzoek hebben ingediend en *in casu* verzoeker een persoon is die al internationale bescherming heeft verkregen in een andere EU-lidstaat, moet in dezen worden aangestipt dat het voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een met dit artikel strijdige behandeling op het moment van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (*Ibrahim*, pt. 87 of *Jawo*, pt. 88). Bijgevolg is voormelde rechtspraak eveneens relevant voor personen die al internationale bescherming hebben gekregen.

3.6.5. Uit de stukken in het administratief dossier blijkt dat verzoekster reeds internationale bescherming geniet in Italië, waar zij werd erkend als vluchteling in 2018. Volgens verzoekster werd zij in 2018 in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning en vluchtelingenkaart (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 23; map 'Documenten', stukken 3-5). Dit wordt in het verzoekschrift niet betwist.

Er zijn *in casu* geen indicaties dat verzoekster thans in Italië niet langer haar beschermingsstatus zou genieten. Verzoekster brengt geen concrete en geobjectiveerde elementen aan waaruit zou blijken dat deze beschermingsstatus niet langer actueel of geldig zou zijn of zou zijn ingetrokken of opgeheven, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. De Raad merkt in dit verband op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bij het CGVS berust. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen.

In zoverre verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS aanvoert dat de geldigheidsduur van haar Italiaanse documenten intussen is verstreken (administratief dossier, CGVS, p. 3) en zij in het verzoekschrift hekelt dat de commissaris-generaal niet heeft onderzocht of haar status "*nog steeds loopt en voor hoe lang*", wijst de Raad er – in navolging van de commissaris-generaal – op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-*acquis*, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Te dezen brengt verzoekster geen concrete gegevens of elementen bij die aantonen dat er *in casu* sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de haar verleende status. Het rechtsplegingsdossier bevat evenmin enige concrete aanwijzing dat er *in casu* sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de verleende status.

Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat verzoeksters internationale beschermingsstatus in Italië nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat verzoekster niet zou

kunnen terugkeren naar Italië en dat zij er de haar verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

3.6.6. Verzoekster beroept zich doorheen haar verzoekschrift en aanvullende nota op de moeilijke situatie van begunstigden van internationale bescherming in Italië. Zij verwijst hier naar een gebrek aan opvangvoorzieningen, gebrek aan passende zorg (voor kinderen), gebrek aan sociale ondersteuning, gebrek aan een integratieplan, de verregaande economische crisis en het uiterst rechtse bewind in Italië. Zij meent dat zij in geval van terugkeer naar Italië zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande deprivatie.

Uit de door commissaris-generaal bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden in Italië voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoekster.

De informatie waarnaar verzoekster verwijst in haar verzoekschrift en aanvullende nota is ofwel van minder recente datum, of ligt minstens in lijn met de landeninformatie zoals deze wordt bijgebracht door de commissaris-generaal.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim* e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van die aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Italië werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat ze niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

3.6.7. Daarnaast dient de Raad na te gaan of verzoekster geen specifieke elementen aanbrengt waaruit in haar hoofde een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken.

Doorheen het verzoekschrift en in haar aanvullende nota voert verzoekster aan dat zij een kwetsbaar persoon is en zij “*psychisch kapot*” is. Zij benadrukt ook dat zij nood heeft aan steun en psychologische begeleiding, waartoe zij een psychologisch attest van 15 december 2024 bijbrengt (aanvullende nota van 17 december 2024). Uit dit attest blijkt dat verzoekster wordt opgevolgd sinds september 2024 omwille van “*severe stressklachten en symptomen van een stemmingsstoornis*” die worden veroorzaakt door een geschil met haar ex-partner over het hoederrecht van hun twee dochters en de aanwezigheid van een autismespectrumstoornis bij één van hun kinderen. Verder wordt in dit attest enkel, en dit slechts op algemene wijze, verwezen naar verzoeksters klachten (stress en verhoogde *arousal*, depressieve stemming, piekergedachten, inslaapproblemen en nachtmerries, concentratie- en geheugenproblemen en verhoogde mate van angst en dit omwille van het geschil met haar ex-man over het hoederrecht van hun twee dochters en de aanwezigheid van een autismespectrumstoornis bij haar jongste dochter). Nergens blijkt daarbij dat of op welke wijze deze klachten nader zouden zijn onderzocht of vastgesteld.

De Raad besluit dat verzoeksters verklaringen en het door haar voorgelegde psychologisch attest niet aantonen dat zij omwille van haar mentale gezondheid niet in haar levensonderhoud zou kunnen voorzien bij een terugkeer naar Italië. In het voorgelegde attest wordt nergens gesteld dat verzoekster zou kampen met medische of psychologische problemen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren, noch dat zij haar rechten en voordelen, toegekend als begunstigde van internationale bescherming in Italië, niet zou kunnen laten gelden. Op basis hiervan kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekster worden vastgesteld.

Verzoekster verwijst naar de problemen van haar jongste dochter M. en legt een IAC-verslag (individueel aangepast *curriculum*) voor van het Centrum voor Leerlingenbegeleiding (aanvullende nota van 17 december 2024). Zij betoogt dat er moet worden gekeken naar haar kwetsbaarheid, die psychologische en materiële ondersteuning behoeft om bij haar ernstig gehandicapte dochter te kunnen leven en om dit kind ook in staat te stellen om een waardig leven te leiden. De Raad merkt op dat in het IAC-verslag een synthese wordt weergegeven van ‘het handelingsgericht diagnostisch traject’ en dat er wordt opgemerkt: “*Vermoedelijk genetische afwijking gekend met licht tot matig verstandelijke beperking. Op dit moment echt niet testbaar.*” Daarnaast staat in het IAC-verslag te lezen dat er aandacht moet uitgaan naar de draagkracht van verzoekster, zeker gezien de vermoedelijk levenslange zware individuele zorgen die M. zal nodig hebben.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze in dit verband pertinent opmerkt dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat haar jongste dochter speciaal begeleid werd op school in Italië, dat zij verder ook medisch begeleid werd in een gespecialiseerd pediatrisch ziekenhuis en dat er tal van onderzoeken werden uitgevoerd, alsook dat zij voor tandzorgen terecht kon in een ander gespecialiseerd ziekenhuis. Dat bepaalde consultaties werden uitgesteld en er geen duidelijkheid is over een medische diagnose (administratief

dossier, CGVS, p. 8-10) – hetgeen overigens evenmin het geval is in België zoals blijkt uit het IAC-verslag dat verzoekster voorlegt – kan te wijten zijn aan allerlei redenen en toont niet aan dat de Italiaanse autoriteiten verzoekster en haar dochter de toegang tot de gezondheidszorg ontzegden. Bijgevolg kan op basis van het door verzoekster voorgelegde IAC-verslag met betrekking tot haar jongste dochter evenmin een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekster worden vastgesteld.

Verzoekster toont evenmin aan dat zij als statushouder in Italië geen toegang zal hebben tot de hiervoor benodigde medische ondersteuning. Uit haar verklaringen blijkt verder niet dat ze een poging heeft ondernomen om psychologische hulp te verkrijgen in Italië, noch om een tweede medische opinie te verkrijgen in verband met de ontwikkelingsstoornis van haar jongste dochter. Voorts blijkt uit niets en verzoekster toont niet aan dat zij, om redenen voorzien in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in Italië geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg of hiervan geen gebruik zou kunnen maken.

Aldus brengt zij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan die blijk geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zouden verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Italië, of waardoor zij bij terugkeer naar Italië een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

3.6.8. Verzoekster toont voorts niet aan dat zij bij een terugkeer naar Italië zal terechtkomen in een situatie die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim* e.a., pt. 91). Zij toont immers niet aan dat zij bij een terugkeer naar Italië persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Te dezen wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Italië geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, huisvesting en gezondheidszorg, zo vond u moeilijk werk, woonde u met uw gezin in één kamer van een appartement en werd u jongste dochter onvoldoende medisch geholpen (NPO p. 5, 7-9), voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Uit uw verklaringen blijkt dat u wel degelijk in staat was een zelfstandig leven op te zetten in Italië, waar u vier jaar woonde nadat u de vluchtelingenstatus verkreeg. U vond onderdak via een kennis van uw ex-man en verbleef na uw scheiding een tijdje bij een vriendin (NPO p. 7-8; Verklaring DVZ, vraag 33, afgenomen op 7.12.2023). Hoewel het moeilijk was werk te vinden, slaagde u er toch in om aan werk te geraken, weliswaar niet voltijds. Zo tolkte u enkele uren per week of per maand, u spreekt immers vloeiend Italiaans, werkte u één jaar vrijwillig in een kinderopvangverblijf en werkte u drie maanden in een hotel in Rimini in de zomer van 2023 (NPO p. 7-9). Uw beide dochters liepen school, waarbij uw jongste dochter, die een ontwikkelingsachterstand heeft, speciaal begeleid werd op school. Zij werd verder ook medisch begeleid in een gespecialiseerd pediatrisch ziekenhuis in Firenze waarbij tal van onderzoeken werden uitgevoerd. Dat er consultaties werden uitgesteld en er geen duidelijkheid is over een medische diagnose is niet uitzonderlijk, en kan te wijten zijn aan allerlei redenen. Dit wilt niet zeggen dat de Italiaanse autoriteiten u de toegang tot hun gezondheidszorg ontzegden (NPO p. 8-9). Voor tandzorgen kon uw jongste dochter verder terecht in een ander gespecialiseerd ziekenhuis (NPO p. 9-10).

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Zo wendde u zich nooit tot een ander ziekenhuis voor een tweede medische opinie in verband met de ontwikkelingsstoornis van uw jongste dochter, hoewel u zich ontevreden uitte over de medische zorgen van het Meyer ziekenhuis in Firenze. Waar u stelde dat er wachtlijsten zijn om aan een sociale woning te geraken, dient er opgemerkt te worden dat dit een normale gang van zaken is en dit niet wilt zeggen dat u geen toegang zou hebben tot deze diensten (NPO p. 8).

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Italië het slachtoffer bent geworden van racisme en discriminatie, zo werd uw dochter Mi.(...) gepest en racistisch behandeld op school en verwees u naar een discriminerende behandeling op het gebied van werk en onderdak (NPO p. 5, 10, 11), moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade.

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen louter beperkte pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet. U verwittigde de school van Mi.(...), doch zij konden niets doen. Uw dochter werd wel doorverwezen naar een psycholoog. U zette geen andere stappen om dit pestgedrag te melden, noch ondernam u pogingen om de door uzelf ervaren discriminatie aan te klagen (NPO p. 10-11).

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard."

Uit het bovenstaande blijkt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing – in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd – wel degelijk omstandig heeft gemotiveerd waarom verzoeksters voorzienbare levensomstandigheden in Italië niet beantwoorden aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid die dient te worden bereikt opdat van een ernstig risico op onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest sprake zou zijn.

Verzoekster betoogt zowel in het verzoekschrift als in haar aanvullende nota dat de commissaris-generaal niet heeft onderzocht of er gespecialiseerde instellingen en zorg bestaan voor de situatie van verzoeksters jongste dochter M. en of zij daar daadwerkelijk toegang toe hadden als erkende vluchtelingen. Zij merkt in dit verband op dat er geen sprake was van psychologische of sociale ondersteuning. Verzoekster voegt nog toe dat het niet ernstig is van de commissaris-generaal om haar de verplichting op te leggen om een negatief bewijs voor te leggen. Zij meent dat het begrijpelijk is dat er geen bewijs kan worden voorgelegd van een weigering om zorgen te krijgen van een ziekenhuis of een dokter.

De Raad stelt met de commissaris-generaal vast, dat uit verzoeksters verklaringen en de door haar bijgebrachte documenten (administratief dossier, map 'Documenten') blijkt dat zij wel degelijk toegang had tot gespecialiseerde zorg voor haar jongste dochter en dat uit het enkele gegeven dat enkele afspraken werden verplaatst en er geen duidelijke medische diagnose kon worden gesteld, niet het tegendeel kan blijken (administratief dossier, CGVS, p. 8-10). Te meer daar ook uit het in België opgestelde IAC-verslag blijkt dat er nog geen diagnose in hoofde van verzoeksters jongste dochter kan worden vastgesteld omdat dit nog niet testbaar is. Voorts geeft verzoekster geen blijk van doorgedreven stappen om haar rechten in Italië als begunstigde van internationale bescherming te laten gelden. Zo wendde zij zich nooit tot een ander ziekenhuis voor een tweede medische opinie in verband met de ontwikkelingsstoornis van haar jongste dochter, hoewel zij zich ontevreden uitte over de medische zorgen van het Meyer ziekenhuis in Firenze (*ibid.*). Verzoekster voert geen enkel concreet verweer tegen deze vaststellingen.

In zoverre verzoekster doorheen haar verzoekschrift melding maakt van het feit dat zij nooit de kans kreeg om de Italiaanse taal te leren en hierdoor een minimum kans had om aan werk te raken, merkt de Raad op dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud nochtans verklaarde dat zij vloeiend Italiaans spreekt, in Italië studeerde en ook tolkte in deze taal (administratief dossier, CGVS, p. 7). Bijgevolg kan niet worden ingezien waarop verzoekster doelt in haar verzoekschrift.

Verder is het de Raad niet duidelijk waaraan verzoekster refereert waar zij in het verzoekschrift opmerkt dat de commissaris-generaal tevergeefs vaststelt dat zij "*zelf haar put gegereven zou hebben door zich in een dorp te gaan vestigen, waar er weinig werkgelegenheid was en door niet door Italië te circuleren totdat zij werk vond*". De commissaris-generaal overweegt in de bestreden beslissing daarentegen dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij wel degelijk in staat was om een zelfstandig leven op poten te zetten in Italië, waarbij zij erin slaagde om alsnog werk te vinden, zij het niet voltijds (administratief dossier, CGVS, p. 7-9) en dat zij erin slaagde om huisvesting te vinden. Ook verzoeksters opwerping in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal haar zou verwijten naar Libanon te zijn gevlogen voor de begrafenis van een dicht familielid, vindt geen steun in de bestreden beslissing of in het administratief dossier en kan bijgevolg niet dienstig worden aangewend als betoog tegen de voormelde pertinente motieven van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoekster nog verwijst naar het belang van het kind in hoofde van haar minderjarige dochters, dient te worden onderstreept dat zij niet *in concreto* aantoonde op welke wijze de bestreden beslissing geen

rekening zou hebben gehouden met het hoger belang van het kind. In dit verband herhaalt de Raad vooreerst dat de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doet aan de eigenheid van het asielrecht, waar de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Vluchtelingenverdrag duidelijk omschreven voorwaarden en procedures voorziet voor de erkenning als vluchteling dan wel voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (*supra* punt 3.6.2.). Verder blijkt uit het voorgaande dat verzoekster evenmin aantoonde dat haar minderjarige kinderen bij een terugkeer naar Italië in een situatie terecht zouden komen die zo ernstig is dat hun toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, ook al zou de situatie gekenmerkt worden door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 91).

Door voorts louter te verwijzen naar algemene informatie, de reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekster geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van het beschermingsverzoek.

Aangezien geen van de voormelde motieven van de bestreden beslissing dienstig worden weerlegd, blijven zij aldus onverminderd overeind en worden zij door de Raad tot de zijne gemaakt.

3.6.9. Verzoekster voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige documenten die zij tijdens de administratieve procedure heeft voorgelegd, zodat deze onverminderd overeind blijven. Deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Wat betreft de (psycho-)medische attesten kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hoger reeds is komen vast te staan in de punten 3.6.2. en 3.6.8.

3.6.10. Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen, brengt verzoekster geen elementen naar voor waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Italië.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op verzoeksters specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

3.6.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.6.12. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet samen gelezen met de artikelen 3 en 13 van het EVRM, artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en de artikelen 23 en 39 van de richtlijn 2005/85/EG, wijst de Raad er vooreerst op dat richtlijn 2005/85/EG werd ingetrokken door de inwerkingtreding van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), zodat verzoekster zich niet dienstig op de schending van deze bepalingen kan beroepen.

Voor zover verzoekster aanvoert dat het verschil in behandeling tussen asielzoekers om een daadwerkelijk beroep in te stellen tegen de beslissing die een einde maakt aan de asielprocedure, naargelang zij al dan niet afkomstig zijn uit een veilig land of reeds een eerdere asielaanvraag hebben ingediend berust op een criterium dat niet wordt toegestaan door de Procedurerichtlijn gelezen in het licht van het arrest *Samba Diouf* van het Hof van Justitie, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing *in casu* genomen is op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3e van de Vreemdelingenwet omdat betrokkene reeds een internationale beschermingsstatus heeft in een andere EU-lidstaat. Verder wijst de Raad erop dat het beroep tegen dergelijke beslissingen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een schorsend beroep betreft en dat de Raad ook in geval van beroepen tegen beslissingen tegen de commissaris-generaal op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, gehouden is een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren.

Waar verzoekster stelt dat het “*terugleiden van de beroepstermijn van 30 dagen naar 10 of 5 dagen niet beantwoordt aan het recht op een effectief beroep*”, wijst de Raad erop dat verzoekster niet uiteenzet waarom deze beroepstermijn niet zou beantwoorden aan de vereisten van artikel 47 van het Handvest en de artikelen 3 en 13 van het EVRM. Voor zover verzoekster argumenteert dat de beroepstermijn te kort is, toont verzoekster niet aan welk belang zij hierbij heeft. Verzoekster heeft het voorliggende verzoekschrift namelijk binnen deze beroepstermijn ingediend. Bovendien toont verzoekster niet aan dat of op welke wijze de beroepstermijn van tien dagen eraan in de weg zou hebben gestaan dat zij haar rechten in het kader van het beroep bij de Raad kon uitoefenen. Zij preciseert immers niet dat of op welke wijze deze termijn haar zou hebben beperkt in het aanvoeren van haar middelen en het vergaren van informatie, behoudens te verwijzen dat zij haar huidige advocaat pas op het einde van de beroepstermijn heeft gecontacteerd. In dit verband herhaalt de Raad dat verzoekster zelf de verantwoordelijkheid draagt wat de organisatie van haar verdediging betreft. De commissaris-generaal en de Raad kunnen niet verweten worden dat verzoekster, wiens taak het is om op diligente en alerte wijze haar verdediging te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, niet tijdig beroep heeft gedaan op een advocaat. Evenmin geeft verzoekster aan welke bijkomende elementen zij bij een langere beroepstermijn nog had kunnen of willen aanvoeren.

Gelet op het voorgaande, wordt de schending van artikel 13 van het EVRM, van artikel 47 van het Handvest en van artikel 39 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 niet dienstig aangevoerd.

Wat de aangevoerde schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet betreft, wijst de Raad er nog op dat de grondwettelijke regels van gelijkheid en niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, niet uitsluiten dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover het door de wetgever ingestelde verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is, de ongelijke behandeling een legitiem doel nastreeft, wanneer het gemaakte onderscheid adequaat of pertinent is om het nagestreefde legitiem doel te bereiken en wanneer de ongelijke behandeling proportioneel is ten aanzien van het nagestreefde doel. Het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel kunnen derhalve slechts geschonden zijn indien de verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor deze ongelijke behandeling. Verzoekster toont, mede gelet op het voorgaande, niet aan dat *in casu* aan de voorwaarden zou zijn voldaan opdat het gelijkheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.6.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van de beroepen heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend vijftieng door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET